सर्गः ९ ऊतऊताशनदीप्ति वनश्रियः प्रतिनिधिः कनकाभरणस्य। यत् युवतयः कुसुमं दधुराहितं तदलकेदलकेसरपेशलं ॥४२॥ अलिभिरञ्जनविन्दुमनोहरैः कुसुमपङ्क्तिनिपातिभिरङ्कितः। न खलु शोभयति स्म वनस्थलीं न तिलकस्तिलकः प्रमदामिव ॥४३॥

ऊतेति। ऊतो घृतादिना प्रज्वालितो यो ऊताशनोऽग्निस्तस्य दीप्तिः कान्तिरिव कान्तिर्यस्य तत् यत् वनस्योपवनस्य श्रियः शोभायाः कनकं सुवर्णं तदाभरणस्य प्रतिनिधिस्तुल्यं युवतयस्तरुण्योऽलके केशे प्रियैराहितमर्पितं तत्कुसुमं पुष्पं दधुः किं° कुसुमं दलेषु पत्रेषु केसरेषु च पेशलं कोमलम् ॥४२॥ अलिभिरिति। खलु निश्चये तिलकस्तदाख्यवृक्षो वनस्य स्थलीं न शोभयति स्मेति न किन्तु शोभयतिस्म किं° तिलकः अलिभिर्भ्रमरैरङ्कितश्चिह्नितः किं° अलिभिः कुसुमानां पुष्पाणां पङ्क्तिषु निपतन्ति तैः पुं किं° अं अञ्जनस्य कज्जलस्य ये विन्दवस्त इव मनोहराः सुन्दरास्तैः कः कामिव तिलकोललाटादिष क्रियमाणो विशेषकः प्रमदां स्त्रियमिव ॥४३॥